

Μακάρι νὰ μᾶς πάρη ὁ Θεὸς σὲ τέτοιες στιγμὲς

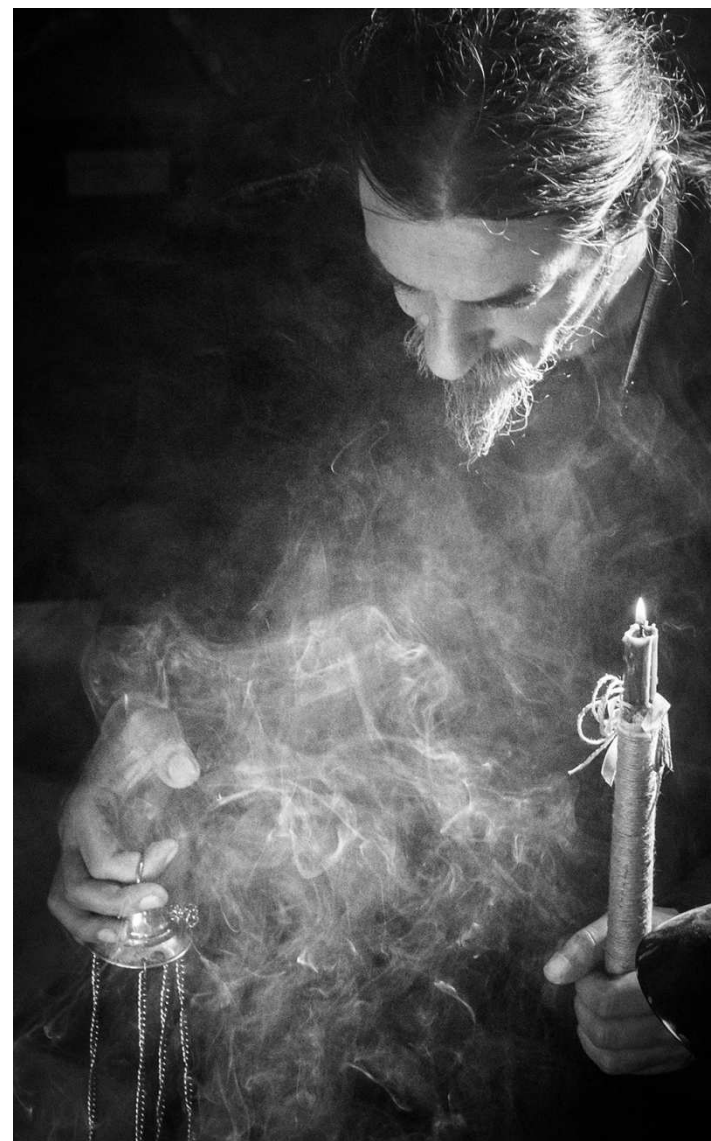

Στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου τὰ σώματα τῶν μοναχῶν δὲν σκληραίνονται οὔτε παχύνουν, ἀλλὰ διατηροῦν τὸ χρῶμα, πού εἶχαν ἐν τῇ ζωῇ, εἶναι χαρμονῆς θέαμα νὰ φύγης στὴν ἐκκλησία, ἢ στὸ σκαμνάκι προσευχόμενος, ἢ στὸ πατάκι γονατιστός, σὰν τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους

Ἁγίους, πού ἔφυγαν σὲ παρόμοιες στιγμὲς. Ἐπίσης, εἶναι πολὺ ὠραῖα νὰ φύγωμε γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν ὥρα πού δουλεύομε καὶ εἴμαστε κουρασμένοι καὶ ιδρωμένοι ἀπὸ τὸ διακονημά μας, ἢ τὴν ὥρα πού γυρίζομε ἀπὸ μιὰ συζήτησι, στὴν ὁποία εἶπαμε τὸ «ναί» στὸν ἀδελφό μας καὶ δείξαμε ἔτσι τὸν σεβασμό μας στὴν θεοπλάστη εἰκόνα τοῦ μεγάλου Θεοῦ. Μακάρι νὰ μᾶς πάρη ὁ Θεὸς σὲ τέτοιες στιγμὲς.

Ἀρχιμ.Αἰμιλιανῶ τοῦ Σιμωνοπετρίτου

Ἐπικοινωνία

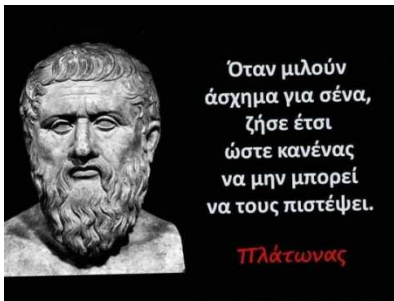

Ἀνοίξαμε τίς πύλες τῆς ψυχῆς καὶ καρδιᾶς μας!

Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε, νὰ μᾶς ἀπογοητεύσει ἡ Εὐρώπη ἐκεῖ πού στηρίξαμε «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα» μας, στὰ οικονομικά, γιὰ νὰ εἶναι εὐκολότερη ἡ ἀφύπνισή μας. Ξεχάσαμε τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ πιστεύομε στὴν ἀπολυτοποιημένη «ἀξία» τοῦ οικονομισμοῦ....

Δὲν ἀνοίξαμε καμμιά κερκόπορτα, ἀλλὰ τίς πύλες τῆς ψυχῆς καὶ καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀλλοτριώσει καὶ νὰ μᾶς συντριψεῖ ἡ σημερινή Δύση. Εὐτυχῶς ὁμως ὑπάρχει -εἶναι βέβαιο- καὶ ἡ «μαγιά» τοῦ Μακρυγιάννη...

Ὅταν μιλῶν ἄσχημα γιὰ σένα,
ζήσε ἔτσι
ὥστε κανένας
να μὴν μπορεῖ
να τοὺς πιστέψει.

Πλάτωνας

Σ' αὐτὴν ἀνήκουν ὅσοι σημερινοὶ Ἕλληνες μένομε πιστοὶ στὴν Ὁρθοδοξία τῶν Ἁγίων μας, καὶ τὸν Σωτῆρα μας Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Οἱ ἀληθινοὶ πατερικοί καὶ Ὁρθόδοξοι. Αὐτοὶ μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ μας, θά ἀναστήσουν τὸ Ἔθνος, σὲ κάποιον νέο '21, ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέψει...

π.Γεώργιος Μεταλληνός

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι.Ν ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
www.inagiounikolaoutouneou.gr
ΕΤΟΣ ΙΗ' • ΜΑΡΤΙΟΣ 2019 • ΑΡΙΘΜ.ΤΕΥΧΟΥΣ 149

Δεν είναι σημαντικό να έχουμε το Χριστό μέσα μας;

Το γνώρισμα της Μεγάλης Σαρακοστής δεν είναι μόνο η νηστεία αλλά και η προσευχή και η συχνότερη συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία. Πώς αλλιώς θα γινόταν άλλωστε, αφού είναι το «στάδιο των αρετών»; Όταν κανείς αγωνίζεται για να πετύχει κάτι μεγάλο, χρειάζεται εφόδια, δυνάμεις. Κι όσο πιο σπουδαίος και σημαντικός είναι ο στόχος, τόσο και οι ενισχύσεις θα πρέπει να είναι σημαντικές. Την περίοδο της Μ. Σαρακοστής καλούμαστε να πορευτούμε πιο δυναμικά από το θάνατο της αμαρτίας στη ζωή του Θεού. Αυτή η αλλαγή, η μετάβαση, ονομάζεται, στη γλώσσα της Εκκλησίας, μετάνοια. Άλλο η μεταμέλεια κι άλλο η μετάνοια. Το πρώτο σημαίνει συνειδητοποίηση του λάθους, το δεύτερο αλλαγή νοοτροπίας. Το πρώτο αναγκαίο για το δεύτερο αλλά δεν σημαίνει ότι πάντα οδηγεί στη μετάνοια, που είναι μια συνεχής πορεία προς την ατέλευτη τελειότητα, που είναι το γνώρισμα κάθε χριστιανού για όλη τη ζωή του και κυρίως για την Εκκλησιαστική περίοδο που διανύουμε.

Επειδή στην πορεία της Μ. Σαρακοστής είναι απαραίτητη η συμπόρευση του Θεού μας, η συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία γίνεται πηγή Ζωής. Γιατί η Θεία Κοινωνία δεν είναι βραβείο για την όποια πιθανή αρετή μας, δεν είναι επιβράβευση του αγώνα μας, αλλά είναι «εις άφεσιν αμαρτιών και ζωήν αιώνιον». Γι' αυτό, όσο πιο συχνά συμμετέχει κανείς τόσο πιο πολλή αίσθηση έχει της αφέσεως των αμαρτιών του και της αιώνιου ζωής, εφόσον η «αιώνια ζωή» είναι, κατά το λόγο του Κυρίου, η εμπειρική γνώση του Θεού (Ιω. 17,3). Την περίοδο της Μ. Σαρακοστής τελούνται τρεις λειτουργίες: Του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, του Μεγάλου Βασιλείου και των Προηγιασμένων Δώρων. Η πρώτη, που είναι η πιο γνωστή, τελείται κάθε Σάββατο και την Κυριακή των Βαΐων. Η δεύτερη, τις πέντε Κυριακές της Μ. Σαρακοστής, τη Μ. Πέμπτη και το Μ. Σάββατο. Των Προηγιασμένων Δώρων, τελείται συνήθως Τετάρτη και Παρασκευή αλλά μπορεί και να τελεστεί από Δευτέρα μέχρι Παρασκευή μόνο τη Μ. Σαρακοστή.

Ο λόγος που τελείται η λειτουργία των Προηγιασμένων, είναι γιατί η περίοδος αυτή έχει πένθιμο χαρακτήρα – γι' αυτό και η νηστεία. Η κανονική Λειτουργία, όπως του Χρυσοστόμου και του Βασιλείου, έχει χαρούμενο χαρακτήρα, εφόσον επαναλαμβάνεται η ζωή του Χριστού. Ενώ στην Προηγιασμένη, είναι αγιασμένος ο άρτος και ο οίνος από την προηγούμενη κανονική Λειτουργία, γι' αυτό και λέγεται των Προηγιασμένων Δώρων. Έτσι τη Μ. Σαρακοστή, που 'ναι κατεξοχήν περίοδος μετάνοιας, ο Χριστός, με τη συχνή Θεία Κοινωνία, γίνεται συνοδοιπόρος, «βοηθός και σκεπαστής», οικείος και Κύριός μας, ανάλογα με τη δεκτικότητα και τη μετάνοια του καθενός. Αλήθεια, μέσα στον κυκεώνα που ζούμε, με τις αντιπαλότητες, τα συμφέροντα, τα πάθη και τα μίσση του κόσμου, δεν είναι σημαντικό να έχουμε το Χριστό μέσα μας; Δεν είναι ωραίο το Φως Του να γεμίσει την ύπαρξή μας και να γινόμαστε και 'μεις για τους γύρω μας ένα κερδί που θα δείχνει την εικόνα Του; Το εύχομαι!

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η κάθε βραδυά των Χαιρετισμών

Ανοιξιάτικο απόβραδο με τη ευωδιαστή ανάσα της νύχτας που σιμώνει, να μυρώνει τον τόπο και τις ψυχές μας. Ευωδιάζει κι ο ναός από το μοσχοθυμίαμα, που συνοδεύει αυτά τα άτελειωτα «Χαίρε», τα όποια και Της προσφέρουμε. Τα προσφέρουμε, στα πάντερπνα αυτά τ' απόβραδα της Μεγάλης Σαρακοστής, λίγο πριν ανατείλει το Σαββατοκύριακο. Λίγο μετά από την ντυμένη στα μύβ Προηγιασμένη. Τα προσφέρουμε δηλαδή, στο σύνορο εκείνων των ιεροκατάνυκτων στιγμών, όπου καλούμεθα να ξεδιπλώσουμε λίγο τις ψυχές από το πένθος της κάθε Σαρακοστιανής Έβδομάδος, και με κλειδί την Χάρη Της ν' ανοίξουμε λίγο τη θύρα του έλεους Του για ν' ανασάνουμε Αναστάσιμη αύρα, που μάς την προσφέρουν οι Θείες Λειτουργίες του Σαββατοκύριακου.

Γι' αυτό κι η κάθε βραδυά των Χαιρετισμών μέσα στην Σαρακοστή είναι μιὰ ευκαιρία για ανάνεωση της ευεργεσίας που νοιώθουμε για Έκείνη. Γιατί κι εδώ, στον καιρό της Νηστείας, μεριμνά για τον κόσμο. Όπως πάντα δηλαδή. Μεριμνά και του συμπαρίσταται «σκέπη [γίνεται] και προστασία κι αντίληψις και κάυχημα». Έτσι, με συγκίνηση της προσφέρουμε, μαζί με τα δάκρυα της ευγνωμοσύνης μας, τα άτελειωτα «Χαίρε», γνωρίζοντας πολὺ καλὰ πὼς αὐτὴ ἢ χαρὰ ἐπιστρέφεται καὶ σὲ μᾶς. Κι είναι αὐτὴ ἡ χαρὰ, ὄχι τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅποια διὰ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Της εὐχεται στοὺς πιστοὺς Της: «*Χαίrete ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίrete*» (Φιλιπ. 4,4).

Τῆς καταθέτουμε, λοιπόν, τὸν ταπεινὸ μας χαιρετισμὸ, γιατί γνωρίζουμε ὅτι ὄντως εἶναι ἡ θύρα ποὺ μᾶς εἰσάγει στὸ magnum mysterium. Τῆς Θείας Ἐναθρωπήσεως τοῦ Λόγου τὸ μέγα καὶ ἱερὸ Μυστήριον, ποὺ εἶναι τῆς σωτηρίας μας τὸ κεφάλαιο. Μυστήριον ποὺ ξεκίνησε Ἐκείνη τὴν ἄχραντη ἡμέρα τοῦ Θείου Της Εὐαγγελισμοῦ με τὴν ἀφιέρωσή Της στὸ Θεῖο σχέδιο τῆς Οἰκονομίας Του με τὴ φωτεινὴ κι ἀγνή τὴν ἔκφραση: «*Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου*» (Λουκ.1, 38) Λόγος, ποὺ γίνεται θεμέλιο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐκφράζεται ὡς ὑπόσχεση ἀπὸ ἄνθρωπο πρὸς τὸ Θεό. Ὑπόσχεση γιὰ μιὰν νέα

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟ ΥΜΝΟ
ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2019
7.30 π.μ. - 12.30 π.

ΕΠΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἐξοδο τοῦ περιούσιου λαοῦ Του ἀπὸ τὴ νοητὴ τὴν Αἴγυπτο τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀμαρτίας, στὸν Παράδεισο, «*δι' ἧς ἡ νοίχθη*», ἀφοῦ Ἐκείνη εἶναι «*ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας*» καὶ «*Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον*». Πὼς, λοιπόν, νὰ μὴν ἀφήσουμε τὴ χαρὰ μας γιὰ τὶς εὐεργεσίες Της, ὥστε νὰ γίνει ἐσπερινὸ πανευῶδες θυμίαμα καὶ νὰ ἀνεβῆ σιμὰ Της; Τῆς τὴ χρωστοῦμε αὐτὴ τὴ χαρὰ, ποὺ ἀπολαμβάνουμε αὐτὲς τὶς Θεοφιλέστατες βραδυὲς τῆς κάθε Παρασκευῆς τῆς Μ. Σαρακοστής. Γιατί μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὴν ἄλλη, τὴν ἀπύθμενη χαρὰ, ἐκείνη τῆς Ἀναστάσεως. Τὴ χαρὰ ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ ἓνα μαρτύριο κι ἓνα θάνατο: Ποὺ δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι, «*ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ*». Κι ἔτσι δὲν εἶναι;

π. Κων/νος Ν. Καλλιανός

